

Вмигъ нивитѣ се провалиха нѣкжде, прѣстѣта се разрони, ралото потъна, биволитѣ се възпра* виха, като две черни кучета и страшно завиха.

На Коминчето отъ Янината нива излѣзе Змея съ червенъ поясъ и черъ кѣлпакъ. Сложи рѣка надъ чело и погледна надолу. Очитѣ му черни като вжглени, не — очитѣ му сини, като лѣтно небе.

Яна върви презъ дълбокото жито и на шията ѝ блѣщи божигробското кръстче. Отива, отива — загубена е!

Една тежка рѣка сграби рамото му.

— Никола!

Никола се сепна и прокара рѣка надъ челото си.

— Какво си се заплесналъ, прибирай биволитѣ да си ходимъ — утре жѣтва ни чака.

Повѣ.

*

Да я убие Господъ Яна!

— Житата горятъ хей-ей-ей! Тичайте да гасите!

Дѣдо Иванъ кехаята се изправи на могилката срещу село, сне орѣфаната си капела и разтвори гърло. Гласътъ му, изтрѣпналъ и зловещъ полетѣ, удари омърлушенитѣ покриви на къщитѣ, пропищѣ между клонитѣ на почернѣлитѣ отъ родъ сливи и се заби въ сепнатитѣ души. Нѣкжде откъмъ Судахла, като изтървани коне съ развѣни юзди — свѣткавици и огненъ тропотъ, идѣха страшни облаци.

— Тичайте, хора селени!